

V zimním království

Jan Kameníček

Andrea 30 let, hubená, nosí brýle
Tom její manžel, 30 let
Klára matka Andrea, cca 50 let
Nely matka Toma, cca 55 let, sportovní typ
Soused Standa 50 let
Taxikář Jindra 45 let

Obývací pokoj, stůl, židle, skříň, kytky, reprodukce obrazů... Dveře do předsíně, kuchyně a ložnice.

Andrea */z portálu, plačtivě/ Ty ses zbláznil! Dočista zbláznil!*

Vychází Tom z koupelny, přes bedra ručník, druhým ručníkem si vysouší vlasy, zarazí se, přemýšlí

Andrea To bys mně neudělal! Za to všechno, co jsem pro tebe--!

Tom kývne pro sebe hlavou.

Andrea To není možný... */pláče/*

Tom se tváří zatvrzele, ohlédne se ke kuchyni, a odejde do ložnice, práskne dveřmi...

Andrea Na moje narozeniny!

Vbíhá, skoprní - manžel najisto odešel. V županu, stíny u očí rozmazané, ubrečená, nenajde ani odvahu otevřít dveře ložnice. Potichu jde do předsíně a s úlevou přinese Tomovy boty. Po špičkách naslouchá u dveří ložnice, zvědavost jí nedá, a opatrně pootevře dveře. Samozřejmě, že telefonuje! Rozbrečí se potichu... a slyší:

Tom */tíše, v afektu/ ...prostě už nemůžu... já ji nevydejchám... došla mi trpělivost... to máš pravdu... ano, měla jsi pravdu celou dobu... říkala... už jenom... Stačí jí vidět... jak jde... ty pohyby, jak si upravuje vlasy.../V tu chvíli si bezděčně Andrea dává pramínek vlasů za ucho, uvědomí si to/ ...a páchne! Jo, děsná voňavka... víš, že mám jen tebe... myslel jsem, že bych.../Andrea si přivoní k šatům, a zděsí se, to, co zaslechne, jí málem položí/ ...k tobě... na noc... /naslouchá/ Jo, jsem rozhodnutý!*

Andrea se rozpláče, celá schoulená mizí v kuchyni, málem zakopne o židli.

Tom */nahlédne opatrně do obýváku a vejde oblečený, tričko, kravata nakřivo, sako, kalhoty jiné barvy, a samozřejmě mobil u ucha, tíše/ To všechno jsem jí říkal. Co by...? ...je jak umanutá. Ale pustí. Samozřejmě, že pustí! /záměrně nahlas/ Já se nikoho ptát nemusím! Jasný?! /Do mobilu/ Neřvu. Na tebe to rozhodně není. /a nahlas/ Neřvu! Cože? No jistě. Taky Tě miluju! /okázale posílá pusku do mobilu/*

Jde k předsíni, přitáhne si okázale boty a sedne si na židli, obouvá si botu.

Vchází Andrea, zkusí jít naposled do útoku.

Andrea Takže ty jdeš!

Tom se obouvá, s jednou botou v ruce hledí do země.

Andrea *Moje narozeniny... Jeden den v roce!*

Tom mlčky vstane, jednu botu na noze. Odchází, zarazí se, otočí se k Andree. Andrea k němu přistoupí.

Andrea */silně ho obejmě/ Miláčku...!*

Tma

Stůl je málem slavnostně ozdobený. Ubrus, láhev s vínem. Andrea, šťastná jako blecha přináší talíře, květinu na stůl a utírá už tak vyleštěné skleničky. Vchází slavnostně oblečený Tom, sako a kalhoty stejné barvy, kravata, tiše vydává podivný tichý zvuk.

Andrea *Miláčku...? / Ticho/ Co myslíš, bude jíst olivy?*

Nic. Ticho. Jen ten podivný hrdelní zvuk. Tom otevírá nešikovně láhev. Andrea mu opatrně vezme láhev a zručně ji otevře. V tu chvíli ji prasknou nervy.

Andrea */vykřikne, praští s utěrkou/ Do prdele, musíš bručet!?*

Tom i nadále bručí a provokativně rovná příbory.

Andrea *Slyšíš mě!? Tohle se nedá dost dobře dlouho poslouchat! Jak začneš takhle... bručet, vím, že se na mě zlobíš! Co jsem udělala špatně?*

Tom rovná a rovná. Snaživě, málem je v předklonu, aby příbory lícovaly.

Andrea *Hele, provokuješ. Já to moc dobře vím! A říkám ti: ne-- neštví mě! Nervy mám na dranc!*

Tom *Jo? Ze mě? A heleďme se, ze mě! Tak to se povedlo! Nakonec je to ze mě! A ty nevíš, co jsi provedla? Co na mě koukáš! Dohodli jsme se přece jasně. /uchopí ji za bradu/ Nevíš? To jsem četl v tom tvém časopise. /začne bručet/ To je zajímavý, žes to nečetla... /začne/ Óóómmmm... Uklidňuje mě to. To bys měla zkusit... hele... takhle... /přistoupí k ní a lehce sobě a jí přiloží ruce na hrud'. A dřív, než začne s výkladem, Andrea se prudce otočí a vrazí mu lehký pohlavek/*

Andrea */šťastně/ Blbče! /začne ho mlátit pěstmi, Tom uhýbá, zvonek. Ztuhnou oba hrůzou. Andrea se prosebně otočí na manžela. Pak si uvědomí, že je v domácím, prosebně se podívá na manžela, a jde do předsíně/*

Tom pozorně naslouchá, nejraději by zmizel. Šepotu nerozumí, tak raději zaleze vedle do pokoje.

Andrea */se vrací málem vyčerpaná, popadá dech, sáhne po láhvi na stole, ale raději láhev odloží a nalije si vodu, ale než se napije, sáhne po vínu a napije se/*

Rozrazí se dveře.

Tom Tak konečně! Tolik jsme se na vás-- těšili! */ztuhne, bojovně se rozhlíží. /tvrdě/ Kde je!*

Andrea */spustí odevzdaně ramena/ Standa... /úlevně si oddychne, přijde k němu a přitulí se/ Miláčku, musíme se přestat tak bát... /žertovně/ Co jsem tvoje? Řekni... Prosím...*

Tom je zamyšlený.

Andrea ...tvoje */nafoukne tváře/ no...? Tvoje malá ropu--*

Tom */ji odstrčí/ Co chtěl?*

Andrea */zklamaně/ Že bude vrtat nějaký police, jestli nám to nebude vadit. Zrovna dneska!*

Tom */zavolá nahoru ke stropu na Standu/ Nebude! Ani trochu! Aspoň bude trochu sranda, v tom mrtvolným tichu!*

Andrea Jsi tak zlý... Já nemám sílu mu říct, že bude rušit naši oslavu.

Tom To klidně můžeš. Hele: Prostě teď mě neotravuj, prostě Ne a hotovo. Řekla jsi někdy ne? Ne a hotovo. A neotravuj?

/Tom/ */uchopí Andreu za bradu/ Jenže, ty jsi pořád jen hodná holčička, vid'?*

Andrea */obejme ji/ Pust'.*

Tom Až moc hodná holčička... Žejo?

Andrea koukne na hodiny, vytrhne se, zrovna si svléká tričko a zavoní zvonek. Oba ztuhnou.

Andrea */posunkem naznačí, aby šel otevřít/*

Tom */šeptá/ Proč já?!*

Andrea naznačí, jak by asi polonahá šla otevřít.

Znovu zvonek, pěkně dlouze.

Andrea */se praští do čela, ukáže na strop/ Standa...! /a mizí do pokoje/*

Tom /haleká u bytových dveří/ Tak co stará partyko! /zarazí se/

Jindra Dobrý den, pane. Dojdete si pro ni, nebo vám ji mám sem
hodit...

Tom Prosím?

Jindra /vcházejí do pokojel/ Hele, mám toho dnes akorát tak dost. A každá prokecaná minuta jsou pro mě ztracený peníze. Mile rád vám ji sem dovezu. Až do kvartýru. Jenže dovážka je k prvním dveřím domu. Tudíž, ke dveřím domu. To je vám snad známo, pane. Takový jsou předpisy. Proti tomu já pane, nic nezmůžu. Ale já nejsem necita.

Tom Andreo! Miláčku?

Vbíhá neoblečená Andrea.

Jindra Tak jo. Já ji sem hodím. /zálibně/ Když vidím paničku... Sekne vám to!
Jste kočka!

Tom Hele hele...!

Jindra A vy se taky do ničeho zrovna nehrnete. /Přikloní se k Tomovi / Ani se vám nedivím. /povzbudivě muž k muži, chce dodat kuráž/ Chlape! No tak! Hlavu vzhůru! /tajemně/ Víím o vás všechno! Všechno... Jste ten nejhorší mužskej na světě. Tak já frčím!

Tom sklopí hlavu, Andrea s punčochou v ruce jen zírání. Otočí se a uteče. Tom zůstává sám.

Po chvíli slyšíme z předsíně Jindrovu nadávku, zoufalé úpění. Do obývacího pokoje vtláčí Jindra starší ženu na invalidním vozíku. Na krku korále, nóbí oblečená. Celou dobu Toma ignoruje.

Tom hledá peněženku, podává Jindrovi peníze, hledá drobné v peněžence

Jindra Děkuju pane. Nic nehledejte, nechte to být. /Tom zírání na vozík/ Od takovýho chudáka nebudu brát dýško! /rozesměje se a povzbudivě naznačí „Hlavu vzhůru“! /

Tom /zašvitoří/ Tak konečně! Tolik jsme se na vás těšili!

Jindra udělá za zády ještě jednou gesto „Zmuž se!“

Tom Vy jste přijela, maminko... /dojde ke dveřím, shání Andreu, ta před ním přibouchne/ Andrea přijde za moment, to víte, trvá jí to. Miláčkovi mému... Máme tady nepořádek, čekali jsme vás později, maminko... /s tchýní jeho řeči vůbec nehnou/ Tyčinky? Jsou s anýzem. Trochu oliv? Pozor, jsou... poněkud... /posměšně/ trpký...

Zvonek u dveří.

Tom */s úlevou odběhne/*

Jindra */vchází do pokoje/* Vaše paní tchýně nechala dole kabelku. Tak a teď je to v pořádku...

Tom Budete tak hodný a stavíte se pro maminku... */sahá pro peníze/* řekněme tak kolem... šesté... */koukne na hodiny/* ... kolem páté...

Jindra Moment. */kouká po penězích/* To nepůjde pane, mám další rito... a to je pro mě moc peněz... */vidí další bankovku/* Leda-- */vezme prachy/* Ale jo... vám pomůžu... */Tom se na něho s nadějí podívá, šeptá/* V pět jsem před barákem. Ale čekám jen pět minut.

Do pokoje vejde upravená Andrea.

Andrea Mami!!!

Klára Andrejko! Holčičko moje! Tak ráda tě vidím! Pojď ke mně! */objímají se/* Zase jsi zhubla! Jsi tak vyzáblá! To máš z toho trápení.

Andrea Co se ti stalo, mami!

Klára Tvoje milovaná matka je na tom moc špatně. Moc špatně. Ale z toho ty si hlavu nedělej. */vyčítavě/* Proti mně ty vypadáš mnohem líp! Poslyš, Anderjko, */podezřívavě/* zhezkla jsi...

Andrea Mám hroznou hlavu, radši se na mě ani nedívej! */zděšeně/* 52! Včera jsem se vážila!

Klára Já se radši ani nevážím... I když jsem moc zhubla, to vím... Hubnu už do rakve, dcerunko...

To Toma zjevně potěší. Nebere svoji tchýni s umíráním moc vážně.

Andrea Takhle nesmíš mluvit, mami... ještě jsme si s Tomem říkali... vid' nedávno, jak máš mladistvý hlas v mobilu—

Tom */snaživě/* To je pravda. To jsme říkali. Hlas máte jako ta herečka--

Andrea naznačí rukou, aby neprovokoval. Tom se nenechá/

Tom --na jméno si nevzpomenu... nedávno umřela...

Andrea Doneseš olivy, Tome?

Tom Jsou na stole.

Andrea /trpí/ Tak oříšky! Máme maminko slané oříšky, co říkáš... Miláčku...!

Tom Jsou na stole.

Andrea Nejsou! O vozejku jsi nic neříkala. Vid', miláčku...?

Tom Maminko, vy jste nám neřekla ani slovo o tom, že jste si pořídila takový fáro!

Andrea On to tak nemyslí. Vid'?' Že to tak nemyslíš!

Tom Nemyslím. Samozřejmě, že žertuju!

Andrea Ty oříšky! /a našťvaně/ A omluv se.

Tom /vezme si ze stolu olivy a jde si sednout znovu na pohovku/ Zajímavý, mně teda trpký nepřipadaj. /zašeptá/ Ta kachna nebude?!

Andrea Bude kachna, maminko, tu máš ráda... Máš přece ráda kachnu, vid' mami...

Tom Já taky. Propečený stehýnko! Máme houskový i bramborový knedlíky a dvoje zelí.

Andrea Ty oříšky!

Tom Na stole.

Andrea /prosebně/ Jsou v kuchyni. Mami, ty dáváš do zelí mouku, vid'?' Tom radši ne, vid'?' Ale dnes jsem ho zapražila. Lehce...

Tom se našťvaně vzdálí do ložnice.

Andrea Mami...! /ukazuje na vozík/

Klára Můj první. A poslední. Jen ať mě na něm rovnou odvezou...

Andrea Nemluv tak!

Klára Jde to se mnou z kopce od tý doby--

Andrea --Mami, prosím tě... Je to už deset let!

Klára Jako by to bylo včera. /naznačuje gestem ke kuchyni/

Andrea /tiše/ Jo. Omluvil se. Chová se ke mně moc hezky. Má o mě strach.

Klára Strach? Prosím tě proč? Moc si přeju, abyste byli spolu. Já vám tak

fandím. Abys byla aspoň ty šťastná.

Andrea --Mami, prosím...

Klára Ať proboha neskončíš stejně. Hlavně ty mu odpusť.

Andrea */překvapeně/* Já tě nepoznávám, mami! Vždycky jsi byla proti Tomovi.
Nic ti nikdy nebylo dobrý.

Klára Já? Zase si vymýšlíš!

Andrea Ty. A táta. Že si mě odvedl přesně na narozeniny, že nebydlíme
s váma. Vám oběma vadilo, že jsem Vás opustila.

Klára Byla jsi ještě holčička.

Andrea Rovných osmnáct. Žádná holčička.

Klára Andrejko, pro mě budeš pořád malá holčička schovaná u mě pod
peřinou.

Andrea Ty mě zase vydíráš!

Klára Ale vůbec ne! Jen se mi moc stýská... Když jsi byla malá, jezdili jsme
s tatínkem na výlety..., vzpomínáš? Zabalili jsme si chleby s řízkem,
tobě karamelky-- Mléčný karamelky jsi měl ráda, vid'...
/usměje se/ Jednou... jak jsme mu ukazovali to jezírko, a tatínek
vjel se sajdkárou do příkopu--

Andrea Od té doby mám jizvu přes celý koleno. Ale jo, bylo to hezký.
Krásný... Koho byla ta chata u Sázavy? Bylo to tam tak romantický...
Řeka ...

Klára Tety Vlasty. Už jí ani nepamatuješ, vid'?

Andrea To nepamatuju... Mami? Ale nelži mi, prosím tě: Je ti dobře?

Klára Jistě, proč by nebylo?

Andrea Jseš nějaká divná... Moc vzpomínáš...

/Klára se podiví/

Taková nostalgická... Zas mě mučíš.

Klára */po chvíli/* Dostala jsem záchvat.

Andrea Mami! Kdy?

Klára To ti bylo absurdní... Když jsem se celá propocená probudila, začala jsem rovnat třásně na koberci. Divný, že jo? Bylo mně jedno, že jsem dostala záchvat, a že jsem se probudila, hlavně aby třásně byly přesně narovnaný... Jenže jsem si hnusně narazila nohu... Zavolala jsem si sanitku a ve špitále mně dali tenhle křáp.

Andrea Proč jsi nezavolala?

Klára Nebudu vás s tím přece s tím otravovat. Chcete mít ode mě klid.

Andrea To je hrozný...

Tom */vstupuje/* Co je hrozný? Vy si tady tak podezřele šeptáte. Co je hrozný, miláčku? */přináší tyčinky, rozbaluje, půlka vypadne na koberec/*

Andrea Koupíme ti s Tomem ty chytrý hodinky.

Tom Na co hodinky?

Andrea A když bys upadla, a přestala ses hýbat, tak to samo zavolá na Pohotovost a přijedou.

Klára */jen k Andree/* Beru něco na... teď si zaboža nevzpomenu... Na žáhu... doktor říkal, že je to silný, že to předepsal jenom mně... to je jen na recept...

Tom Tak suchary! Máme suchary...!

Andrea Co máš s žaludkem? No tos mně... nám neříkala... Tom zas poslední dobou hrozně krká...

Tom To jo, krkám... U mě je to žaludek. Nabeton vředy. Z nerváků. Tady—

Andrea --Ukaž mamince, jak krkáš!

Tom To je blbý...

Andrea Jen ukaž!

Tom */zkouší, nic/* Teď náhodou...

Andrea A škytá. Vid', celý večer u televize škytá. Jak moroň.

Tom Moroň neškytá. Ani nevím, kdo je moroň. Vy to víte, maminko?

Klára */k dceři/* Podej mi tu kabelku, buď tak laskavá, drahoušku...

Tom */hledá v mobilu/* Moroň indický... plachý vodní tvor... plachý... to jsem celý já...

Andrea Ty jo! Tak vidíš, že existuje! Já jsem tak chytrá!

Tom Ale! Neškytá! Miláčku! Ne... šky... tá!

Klára */štrachá v kabelce, brýle, papírek/* Famosan!

Tom Jasně! Famosan! Ten taky občas беру. Ovšem já jsem lehčí případ. Až na to škytání. To беру Rennie... Berete Rennie maminko?

Andrea Maminka neškytá, akorát jí trošku hapruje žáha, vid'? Trochu vína. Miláčku?

Tom se snaží nalít.

Klára */k dceři/* Víno ani za nic! Trochu vody, jestli tě můžu poprosit...

Andrea Jistě maminko.

Klára ...Kdybich se chtěla napít, mám tu voňavku. Čekala jsem, že dostanu aspoň slabý kafe.

Tom Ale přece jen trochu toho dobrýho šnapsu, pro chuť... co říkáte...

Andrea */se po něm nehezky podívá, k matce/* Provokuje...

Klára Kdo? */uštěpačně/* Ani jsem si nevšimla. Mně to nevadí.

Andrea Neví, miláček, kam dávám rum...! */chce odejít, matka ji zarazí/*

Klára Ještě */čte/* Com kum bi no... to si pamatuju. Jinak už hrozně zapomínám... To musím na tlak...

Andrea /prosebně/ Mami...!

Klára Doktor říkal--

Andrea --že jsi jeho nejtěžší případ, já vím...

Tom /za scénou/--Lásko moje! /rána/

Andrea /zamilovaně/ To je celý on! Můj puleček. Že s těma malejma ušima vypadá jako pulec... Voztomijej puleček.... Jen můj...

Zvonek u dveří.

Klára Doufám, že někoho nečekáte!

Andrea My?

Tom /vtrhne, v ruce kus rozbité láhve/ To je Standa. Půjdu mu pomoci...

Andrea /tiše/ Nikam! /prosebně/ Ať tě to ani nenapadne!

Tom Prosil mě! Jen mu tu polici—

Andrea Tady budeš! /zarazí se/ To my takhle žertujeme, vid' pulčiku...

Tom Jistě, žabičko... /kouká ke dveřím/

Andrea Je jak malý kluk, ťu ťu ťu, vid'...

Zvonek. Tom letí otevřít, Andrea ho předběhne, vykřikne. Halasné vítání, do obývacího pokoje vtrhne fešanda, zachovalá, v golfovém obleku/

Nely /nahlas/ Tak já se tady strachuju...! Co je to tu za smrad! Ale ne! To je příjemný! Jako v hospodě. /k Tomovi/ Co se stalo synáčku?

Vypadáš hrozně!

Tom ukazuje ke Kláře/

/Nely/ Ty už jsi tady?

Andrea Tvůj Tomíček rozlil rum. Drahej kubánskej rum!

Klára /k Nely / No nazdar!

Nely Nazdar, mátoho! Dobrej povoz! Na pokladnu? Není tvůj, že jo? Kde bys na něj taky vzala! Budeš ho muset brzo vrátit, co? Koukám, že to máš za pár! Ale mimochodem... jenom kveteš! Jak to holka děláš?

Klára Beru prášky.

Nely */objímá snachu/* Ty jsi zhubla!

Andrea 48 kilo!

Nely */čichá/* No tak Tome! */ v žertu k Andree/* Že tys začal pít! Tak mladí moji, co se stalo?

Klára Co se stalo! Ty mně neříkáš pravdu, Andrejko! */Andrea se podívá na Toma/*

Andrea */nechápe/* Co se stalo?

Tom Nic. Dočista nic. Co by se stalo. Nebo se snad něco stalo? Jsme v pohodě.

Nely To je fakt dobrý! Tak já nechám golfu, a letím jako blázen-- Abych zachránila rozpadlou rodinu--

Klára --Vy něco tajíte! Andreo!

Nely Tome! */dojde jí to, nadšeně objímá Andreu/* Ale ne...! To já poznám! Jsem tvoje máma! To já bezpečně poznám! */objímá Toma, buší do hrudi syna/* Ty se nezdáš! Děti, já jsem tak šťastná! Tak šťastná! */ke Kláře/* Babo! Budeš bába! Tobě to každéj rád uvěří... Proboha ale já...?!

Klára se rozpláče.

Tom Ale maminko...

Nely Nic neříkej! Chtěls mně to povědět jako první. Svý mámě...!

Tom Ale ne! Hergot! Chtěl jsem jen dneska na večer vypadnout!

Klára To klidně mohl.

Andrea */zarazí ho/* Chtěl ti... Chtěli jsme vám to říct... vám oběma. Samozřejmě.

Tom Co?

Klára Co?

Andrea */slavnostně, lže/* Tak dobře: chci... chceme vám všem říct--

Nely --Vidíš, a já to hned poznala! Mě se nemusí nic říkat! Miláčku můj... Já

taky byla tak hubená. Nemysli, nebudeš nikdy vypadat jako tady -- */ke Kláře, ta se akorát v žertu po ní ožene rukou/*

Tom Cože?!

Nely */ke Kláře/* Tak ses toho dočkala! Vidíš? Teď už můžeš zavřít oči! */v žertu/* Konečně!

Klára */pláče, sáhne do kabelky, navoní se a přihne si z placaté kovové butylky/*

Nely Jak dlouho? No tak...!

Tom */zděšeně/* No tak...! Jak dlouho!

Klára Co dlouho?

Nely */ke Kláře/* Pane bože ty jsi necita! */k Tomovi/* Vypadáš, jako bys nic nevěděl... */zarazí se/* Moment!

Andrea Ovšemže to ví! */k Tomovi/* Víš to, vid'! */bezradně na něho mrkne/* Probíráme to celé dny... Ráno, večer... Vid'?

Tom jen zírá.

Nely Tak proč jsi říkal, že to už nevydržíš? Prý, stačí jí vidět... pohyby, jak si upravuje vlasy...*/V tu chvíli si bezděčně Andrea i Klára opět upraví pramínek vlasů za ucho, uvědomí si to/* ...a páchne! Prý děsná voňavka...

Všichni pohlédnou na Kláru s voňavkou. Nely se rozesměje.

Andrea */pohlédne bezradně na Kláru/* Mami...

Klára Nic nechápu. Nic...

Nely Ufff...

Andrea */cítí vůni/* Kachna!

Nely Kachna?

Tom Kachna!

Nely a Andrea odejdou do kuchyně. Zazvoní zvonek. Tom letí ke dveřím. Vtrhne Standa.

Standa Tak já to spustím! Ale bude to hlučný! To upozorňuju! Dobrý den, milá paní... Víte, potřebuju trochu sekát do zdi. Koupil jsem krásný police,

pravej dub... ale kousek stěny potřebuju—Doufám, že z toho nepřijdete o nervy.

/Vracejí se Andrea s Nely a smějí se. Nely automaticky pozdraví, dá něco intimního šeptá snaše. Najednou se zarazí, chvíli přemýšlí, chce říct Andree větu, najednou k Standovi/

Nely No ne! Nee!

Standa */nechápvavě zírál/* Já--

Nely Pind'our!

Klára Pind'our?!

Tom Pind'our?

Nely No ano! Jseš to ty? Ty jsi zestárnul! */k Tomovi/* Máš vrásky kolem očí... Co ta jizva mezi obočím? To jsi neměl...

Standa Jednou jsem sekal dříví--

Nely Pořád stejný nešika... Tak tohle mohl být tvůj táta!

Standa Já?

Nely No jistě. Jenže jsi byl... nešika. Tys mě nepoznal? Neříkej! Nely! No, tak...

Standa No nazdar! Jasně! Nely! */obejme ji/* Ty ses ani trochu nezměnila!

Nely Kecá! Nepoznal mě, to je to. Tenkrát jsem byla hrozně hubená.

Standa To je fakt. Koukám, teď už je za co vzít!

Nely Sprostáku!

Andrea Že si s námi dáte kávu, vidíte?

Tom */pobaveně/* No tak... */významně/* Pind'oure... ty bys—

Standa */mu naznačí pěstí pomstu za tu poznámku/* Jdu na ty police... Abys... abyste rozuměly... */hlavně k Nely/* Potřebuju zavěsit takový těžký dubový police na kousek stěny— Doufám, že z toho nepřijdete o uši.

Nely To musí být těžký... takový police! Dub je těžkej, mám pravdu?

Standa Jako kráva!

Nely No, ale manželka ti jistě pomůže.

Tom Žije sám, vid' Pindo.
Standa Jenže, sám to právě nezvednu.
Klára Co je těžký?
Nely Police mami.
Klára A co bude s tou kachnou?
Tom Tak já ti na chvílku pomůžu. Pojd'!
Andrea Tome!
Tom Na chvílku, jen to omrknu...
Nely Tome!
Klára Pálí se to!
Andrea /odběhne, kašle/
Klára Jen ať jde!
Nely Tak hoši! Já ti mile ráda pomůžu...

Standa a Tom mizí.

Klára /rázně k Nely/ Nic! Ty zůstaneš tady!

Významně posunky ukazuje na Andreu v kuchyni/

Tma

/Dámy se smějí, láhev vína, skleničky.../

Nely ...Já kojila, co to dalo. A prosím, prsa mám výstavní! Jeden na golfu říkal—sprost'ák...
Andrea Jak dlouho jsi mě mami kojila?
Nely Pil to moje kozí mlíko do tří let, to si pamatuju. Jo, a už mě hrozně bolely... ty... ty jeho zoubky.
Andrea Mami? Tys mě taky dlouho kojila?

Klára Pila jsi radši sunar. Ode mě jsi mlíko nechtěla. Ale řeknu ti, že mě to hrozně bolelo. Odsávala jsem každý tři hodiny a lila mlíko do umyvadla.

Nely Aha. A kozy máš až u kolen.

Klára Jsi vulgární.

Nely */chce zamluvit/* Andreo, to si poslechni. A ty radši neposlouchej. Žádnej mladík, pravda, ale... děvčata! Svobodnej!

Klára Že tě to baví...

Nely No dovol! Vypadám skvěle!

Klára To řekl kdo?!

Nely Budeš se divit-- */k Andrea/ Máš ještě trochu? /ukazuje na svoji prázdnou sklenici, Andrea jí naleje z láhve, podívá se na Kláru/*

Klára Víš, že nepiju. Beru léky!

Nely --On to řekl!

Klára Ten tvůj dědula z golfu? Nebo už máš zase jinýho?

Nely Je mladší než ty!

Andrea */zaprosí/* Holky...!

Klára Provokuje!

Nely Jo provokuju! Tu tvoji věčnou nasranost nevydejchám!

Andrea Děvčata...

Nely Protože mě sereš! Sereš! Věčně */pitvoří se/* unavená mátoha! Jak dlouho už umíráš?! Půl roku? Rok? Stačila mně jedna společná dovolená—

Andrea Dámy...!

Nely Jedna společná dovolená s tebou! Kolik je to let? Nezapomenu!

Klára Na to nemám nervy. Zavolej mi taxíka.

Nely Hovno taxíka! Jen si to poslechni! Jen otravuješ vzduch... Všecko je u tebe blbě!

Klára Je to můj názor, tak mi ho neber. */sahá do kabelky, bere si prášek, chce zapít vodou/* Řekla jsem, že--

Nely */vytrhne jí léky/* Já si беру taxíka! Tady nebudu! Blbá kachna mně za to nestojí! Víš, proč jsem přišla?

Andrea Nely prosím...!

Nely Protože se je celá rodina z tebe nešťastná! Jo, nešťastná! Na narozeniny Andrey, tvý dcery, chtěl můj syn mizet! Proč asi? Před tebou!

Andrea Nely prosím...!

Nely Já se ale nasrat nenechám! V nejbližší době sbalím toho chlápka na golfu a tradá! A žiju! Chce to život! Na tohle sténání nemám náladu. Kurva toho taxíka!

Andrea Děvčata prosím! Mám narozeniny!

Nely Tak si je užij s maminkou. */políbí Andreu na tvář/* Zavolej mi taxíka. Čekám před domem.

V předsíni bouchnutí dveří. Klára se rozpláče, Andrea se jí snaží utěšit. V předsíni otevírání dveří/

Tom Co se stalo? Viděl jsem máti, jak jde po schodech.

Andrea Mámě se udělalo špatně.

Tom Co je vám maminko? Zavolám doktora.

Andrea Pohádaly se.

Tom Nic novýho, koukám.

Andrea Takhle před maminkou nemluv!

Tom Tak to je fakt dobrý! Já za tvoji matku nemůžu...

Andrea */zaprosí/* Prosím...!

Tom */výsměšně/* Hlavně se nerozčiluj, když čekáš dítě!

Andrea Prosím...! */stará se o matku, dává ji sklenici/*

Tom Jdu na ty police. */odchází/*

Klára Je mi líp... */statečně/* Zas tak hrozný prsa nemám! Počkám, až ta fúrie zmizí, a zavoláš mi taxi, ano? A zkusím doma usnout... */hrdinně/* Bude to lepší... */po chvíli ticha/* Tys mu odpustila?

Andrea /se překvapeně podívá/ Tátovi?

Klára Tomovi.

Andrea Chová se už hezky. Lituje toho.

Klára A tátovi?

Andrea Mami...! Nezačínej zase.

Klára Ty jsi na jeho straně. A vždycky jsi byla. Nemysli si, bude v tom pokračovat. Jako tvůj zlatý tatínek. Všichni chlapi jsou stejný, věř mi.

Andrea Mami? /rychle zahraje do kouta/ Dáš si olivy?

Klára Já to slaný nesnesu.

Andrea /ochutná olivu/ Nejsou trpký, mami.

Ozve se vrtání do stěny, dost agresivní zvuk.

Klára Tak to je na moje nervy moc! To tu stavěj metro?

Andrea /ulekaně vyskočí/ Půjdu jim říct, ať toho nechají.

Klára Chtěla jsem zůstat, ale jak vidíš— /křičí/ V tomhle randálu neslyším ani slovo. Uznáš, že to je na moje nervy moc.

Andrea běží do předsíně, Klára rychle sáhne do kabelky a vezme si lék a chvíli čeká, až lék na srdce zabere.

Andrea /přibíhá, křičí/ Už toho-- /vrtání přestane/ No vidíš, bude klid.

Klára Ten taxík.

Zvonek.

Nely /v předsíni/ Tak co je s tím taxíkem!

Andrea /přibíhá Andrea z předsíně, vidí Kláru, vykřikne/ Mami...

Nely /vchází Nely/ Co je jí zase?

Klára Musím si lehnout. /Andrea sahá po mobilu. Teď hned. /těžce/ Odvez mě vedle.

Andrea poslušně odváží maminku do ložnice.

Tma

Obývací pokoj. Uplakaná Andrea, Tom, Standa a Nely.

Tom Napij se. */podává jí sklenici vody, k Nele/* Co ta sanitka?

Andrea */nereaguje/*

Nely Do dvaceti minut, říkali.

Standa */soucitně/* Nepřekážím vám tady?

Nely Řeknu vám, že se stydím. Chudinka... Člověk si celou dobu říká, jak to na nás hraje, že je hypochondr... Tohle jsem teda nečekala.

Tom Jestli ti to nevadí, miláčku... */Andrea nereaguje/*

Nely */ke snaše/* Hlavně na sebe dávej pozor, mysli na— */k Tomovi/* Prý se to maličké bude jmenovat Tom, nebo Klára...

Andrea */se rozpláče/* Nechte toho, prosím vás...

Nely Tak nám bude zachována v myslích... */Tom se na ni ostře podívá/*

Zvonek.

/Tom jde otevřít, opět hovor z předsíně, vcházejí.

Jindra Řekl jste v pět, tak jsem tady. Punktum v pět.

Tom Tady... pán byl tak hodný a přijel-

Nely */zahlédne taxikáře a zkoprní/* No teda...!

Jindra */zarazí se, překvapeně hledí na Nely/* No to mě podrž!

Málem by se objali.

Tom */a Andree/* No teda!

Nely Je to možný?!

Jindra No asi ano! Jak vidíte!

Nely To je můj... jeden můj známý. A tohle */zálibně k Jindrovi/* Moc milý známý... */nesměle Jindru pohladí, významně/* Můj... už delší dobu nejmilejší známý!

Jindra */udiveně/* To je ta vaše rodinka? Pana Toma poznávám... */podají si ruce/* ... jste si s maminkou hodně podobný...

Nely A tohle je naše Andrejka.

Jindra A kde máte tu vaší povedenou máti!

Andrea /se rozpláče/ Tam...

Nely /omluvně, ukáže na ložnici/ Jo, je tam...

Tom Jo? Tam? Můžu? /chce nahlídnout do ložnice/

Tom a Nely /vykřiknou/ Tam nechodte!

Jindra odhodlaně vejde do ložnice. Všichni zírají na dveře. Ticho, po chvíli přijde Jindra.

Jindra Má strašně studenou ruku...

Andrea se rozbrečí.

Nely Holka má po trápení. A my taky...

Tom Mami...

Jindra Chcete ji vidět?

Všichni mlčí.

Jindra si zamysleně nalije sklenici vody, odchází do ložnice, ticho. /přichází/

/Jindra/ Jo. Je to lepší.

Andrea Mami!

Tom Mami?!

Běží do ložnice.

Standa No nazdar!

Nely /na oko zklamaně/ Nazdar...

Přivázejí Kláru na vozíku.

Andrea Tys nám nahnala strach. Mami...!

Nely My mysleli, že jsi už v Pánu. Ono by nebylo divu!

Tom se na Nely přísně podívá.

Nely Na to, kolik toho vytrpěla...

Andrea Je ti líp, maminko? Vůbec jsi nedýchala!

Nely Holka, ani to umírání ti nejde.

Standa Nepřekážím vám tady? Já bych šel radši na ty police.

Nely Jsi cynik, Pind'oure. Teď tu budeš vrtat!

Jindra Pind'oure? To je tak podivné jméno, nezdá se vám? */k Nely/* Kdo je ten pan Pind'our?

Nely Ten? */zaže/* V životě jsem ho neviděla...

Klára Ten lék... Mám v kabelce...

Jindra */chvíli Kláru pozoruje/* Nezlobte se, paní... Já vás pozoroval, když jsem vás sem vezl. Tolik nasranosti jsem u nikoho ještě neviděl.

Tom Nechte toho!

Andrea Vy nemáte právo tohle říkat! Je to moje máma!

Standa Tady vám jen překážím... */tiše odchází/*

Jindra Ufňukaná... všechno blbě. Tolik žluče...! Koho máte vůbec ráda? Asi jen sebe...

Klára Taxíka. Zavolej mi taxi. Prosím...

Jindra Taxíka? To není problém!

Nely Vy mi odjedete? */zarazí se, podívá se na příbuzné a přísvedčí/* No jo, je to ten golfista.

Andrea */překvapeně/* Tak to jste vy? S tím fárem a bungalovem?

Jindra */překvapeně/* Bungalovem?

Nely To nic, to si dělají jistě jen legraci.

Andrea Má bungalov, vid'?' Říkals to--

Klára To taxi!

Jindra Tak jedem! Ale dostanete ode mě takovou lekci, že na ni v životě nezapomenete!

Andrea Mami!

Klára Je mně trochu líp. Přece jenom tady ještě chvíli zůstanu.

Nely No vida! Vy jste úplný léčitel! Vy byste dokázal vyléčit snad každou! */ukazuje záda/* Tady vzadu, mě bolí plotýnka. Že byste se mi na to podíval...

Jindra Tak co, jedem?

Andrea Ne! Maminka tady zůstane. Vid', mami...! A není pravda, co tady říkáte. Mě má máma ráda, vid' mami?

Nely Ale trpět nebudeš, vid'?' To bych... */na Jindru/* to bysme ihned odešli...

Klára Děti—Já--

Opět vrtání do zdi.

Nely Barbar! Pind'our byl vždycky barbar! */zahrozí ke stropu/* Necita!

Jindra Pan Pind'our?

Tom Jo. Pan Pind'our. */odchází do kuchyně/*

Nely To je taková přezdívka, nebojte se. Jen tak... žertujeme...

Andrea */stále pozoruje Kláru/* Mami, cos nám chtěla říct? */vrtání přestane, do ticha/* Mami--

Vrací se Jindra.

Klára Nic. Nic jsem nechtěla...

Nely Jasně že nic. Co ta kachna? Dáte si kachnu? Musíte! S námi. Že smí zůstat?

Tom */přichází s talíři, ironicky/* Zavoláme taky Pind'oura, co říkáte! To si pošmákneme!

Zazvonění u dveří.

/Tom/ A máme ho tady. I bez zavolání! */Jde otevřít i Nely. Hlučný hovor v předsíni/*

Klára podává lejtstro dceři. Andrea chvíli čte, zděšeně se podívá na matku. Klára naznačí, aby mlčela.

Přicházejí Tom, Jindra, Nely a Standa.

Standa /vesele/ Prý tady beze mě nemůžete být. /Chvilku
naslouchá/ Slyšíte?/*poslouchají/* To ticho?

Tom Vole...

Standa Ale něco za něco. Kafe bych si dal.

Tom Kafe! /*K Andree/* Miláčku, já ti pomůžu! Miláčku...!

Andrea nevnímá

Nely Co je s ní?

Standa Koukám nálada v bodu mrazu. Tak já jdu radši na ty police.

Tom Co ti je, miláčku?

Jindra se podívá na Andreu a na Kláru.

Jindra /*ke Kláře/* Chcete odvézt domů?

Klára Nic jí není. To bude v pořádku. Jen jsme si povídaly...

Nely Tak jsi jí něčím zase nasrala! S kým mluvíš... jen se na někoho
Koukneš, nasereš! To je dar, ti povím!

Tom Miláčku... /*odvádí Andreu do kuchyně/*

Nely Ale jo, hodte jí domů. Bude tady klid. Za chvíli by nás rozbrečela
nás všechny.

Vracejí se Tom a Andrea.

Nely Je to lepší?

Standa Radši půjdu. Určitě vám tady překážím...

Nely Umíte říct taky něco jinýho? Já tady překážím! /*ke Kláře/* Vy ne, vy ne...

Andrea Mami! /*hladí matku/* Maminko, ty mě jednou utrápíš...

Klára /*obejme dceru, podívá se na Toma, ten ji obejmě a drží dlouho v náručí/*
Radši pojedu, milácci. Zavoláš večer, vid'?

Tom Zavoláme. Určitě zavoláme. Dáme vám něco na cestu!

Klára Ani za nic.

Jindra Chcete jet? Tak jedem milostivá. Jsem vám k dispozici.

Odcházejí.

Nely Co to, hergot, má znamenat! Co to zase provádí!? Zase nás manipuluje!

Tom Mami...! Prosím tě!

Nely Co se tady do prdele zase stalo! Najednou jseš jako mílius. Týdny na tebe nepromluví, a ty jsi teď samý ohledy.

Tom Andreu dojalo... Mluvily o otci. A řekla jí... */napadne ho, zalže/*... že se chce vrátit...

Nely Cože?! K ní? Blbec... To mu ta svoboda nevoní?

Tom Proč blbec?

Nely */k Andree/* A ty neřvi. Chce se vrátit, tak se chce vrátit. Říkám: blbec...

Tom Tak toho lituje. Co je na tom divného?

Nely Čeho lituje, prosím tě... Čeho může litovat!

Tom No, jak se choval.

Nely Po deseti letech? To je fakt, ty jsi byl rychlejší, v tom litování.

Tom Nezačínej mami! Prosím tě, teď ne...

Andrea */do ticha/* Volal si s tou courou!

Nely Cože?! Teda Tome! Tys toho nenechal?!

Andrea Jo! Nenechal!

Nely Ty jseš dobytek! Jako tvůj fotr. Takže jsi mi lhal! Říkals, že jsi toho nechal, zapřísahals ses.

Zvonek.

Vchází Jindra s Klárou/

Andrea Maminko!

Jindra Seděli jsme v taxíku a probrali pátý devátý. Rozhodla se sama od sebe vrátit.

Klára /zarazí ho rukou/ Takže... Andrea vám to řekla—

Nely /zamyšleně/ Je to hnusný...

Tom /soucítě ke Kláře/ Já to vím, maminko.

Klára se na něho usměje.

Tom /zírá/ Vy jste na mě promluvila! Maminko! Už se nezlobíte?

Andrea Nic jsem jim neřekla, mami!

Nely /přitulí se k Jindrovi/ Štěstí, že já jsem řekla bejvalýmu: Ne! A teď můžu v klídku začít nový život.

Andrea se rozpláče, odběhne do kuchyně/

Nely Hysterka po matce. Holky, vy jste si tak podobný! /k Tomovi/ Svým způsobem se ti nedivím.

Jindra /k Nely/ Koukám, že se tady nic moc nezměnilo. Půjdeme, co říkáte?

Nely Já zůstanu. Teď mě to teprve baví!

/Zvonek, vchází Standa s omotanou rukou/

Standa /významně/ Tady to voní!

Nikdo nereaguje.

Nely /vesele k Andree/ Tak šup! Pomůžu ti!

Andrea /ke Kláře/ Nic neříkej. Nemá to cenu...

Nely Co nemá ksakru říkat? O co tady do prdele jde?!

Andrea /odchází do kuchyně/ Mami, nic jim neříkej!

Standa Já tady jen--

Tom -Nepřekážíš! /jde za ní/

Nely Jo, máte pravdu, jdeme. /popadne Jindru za ruku/

Jindra /nevšímá si Nely, ke Kláře/ Odvezu vás. Chcete?

Klára se chystá odjet.

Andrea /vtrhne do pokoje/ Je to kvůli tomu dítěti!

Tom */přiběhne/* Andreo!

Andrea Žádné dítě nečekáme! A nikdy... čekat nebudeme! Mami, já jsem se rozhodla. Definitivně.

Tom Co to říkáš! Ona se zbláznila! */popadne ji surově za loket/* Ty ses zbláznila!

Andrea Pusť mě! Pusť mě! Bolí to!

Nely Tys nám lhala? Tady s Klárou, když jsme si povídaly, jsi nám celou dobu lhala? No, to jsi fakt dobrá! Holka upřímná...

Standa Tak to teda budu radši bez kachny.

Klára Dobře děláš, Andreo. Nebuď jako já. Prosím tě...!

Tom */k Andree/* Zase jsi hodná holčička! A vy se do toho nemontujte!

Jindra */ke Kláře/* Pojdte. Tady nebudeme.

Nely Co to má znamenat Jindřichu?! Do prdele--!

Andrea Mami! Počkej, půjdu radši s tebou!

Tom To snad ne! Miláčku máš narozeniny!

Standa A co ta kachna!

Tom Stando! Fakt překážíš!

Andrea */si bere kabát, rozhlédne se/*

Tom */k ní přistoupí/* Budeš tady, slyšíš! */vrazí jí pohlavek/*

Andrea */zděšeně zírá do ticha/*

Tom Ale no tak...! */kousavě/* Žabičko... Já zastříhám ouškama, jo? To tě vždycky rozesměje...

Nely Ty řežeš svoji ženu? To mi něco připomíná...

Standa Páni! Takhle tě neznám. Dost drsný. Pokrytče!

Klára, Jindra a Andrea odcházejí.

Tom Klid, do večera se vrátí. Znáš ji. */k Standovi/* Po večeři ti s tím pomůžu.

Nely Jsi jako tvůj otec. Úplně stejný.

Tom V čem? V čem jsem stejný? To mně fakt řekni.
Nely Ve všem. Ve všem. Úplně stejný. A stejný sobec.
Tom */vstane, ticho, po chvíli přináší na stůl servis s polévkou/* Snad není úplně studená...

Sedají ke stolu, s chutí jedí.

Tom Dám ohřát knedlíky. Kachna bude už celá rozpadlá...*/po chvíli/* Nely by nám mohla pomoci, co říkáš? Ve třech to budeme mít do půlnoci...

Něco si spolu vesele špitají, u večeře se náramně baví.

Pauza

U Kláry. Obytný pokoj, starožitný nábytek, staré obrazy, stůl a postel, na které leží v pyžamu Klára.

Klára */sáhne na židli a pod peřinou si natahuje lyžařské ponožky, ze stolku si bere ze zásobníku na léky několik prášků, stačí je ještě zapít, z kuchyně přichází Andrea/*

Klára */na omluvu/* Hrozně mě v poslední době studí nohy. Pořád je mi zima.

Andrea Proč mi neřekneš, maminko? Já bych ti pomohla.

Klára Upřímně: jak dlouho tady chceš zůstat?

Andrea */mlčí/* Dlouho. Pořád.

Klára No nazdar!

Andrea Samozřejmě, že si něco najdu.

Klára A když tě bude nahánět mobilem...? Vzpomeň si, že se to už jednou stalo. A co jsem ti tenkrát řekla? Že se nezmění. A stalo se.

Andrea Mami, nebuď tak rozumná. Někdy mně to tvoje ráció stahuje střeva v břiše.

Klára Co že ti? No to je dobrý! Střeva v břiše! To jsem v životě neslyšela.

Andrea Jo střeva v břiše. Chceš přinést vodu?

Klára /ukáže na stolec/ Mám.

Andrea Tak čaj. Já mami, dáme si—Kam to schováváš?

Klára Nic tu nemám. /usměje se/ Táhle. /ukazuje na skleněnou skříňku. Andrea vytáhne láhev a do dvou skleniček naleje/ Pozor, ať to nerozbiješ. Smrdělo by to tady jako u vás. /obě se usmějí. Ťuknou si, Andrea sklenku vypije/

Andrea Jsem šťastná. Spadlo to ze mě. Stačí se jen rozhodnout a jde to.

Klára Odešla jsi od nás moc brzo. Vdala ses z trucu, v tom to je. V devatenácti jsi zabalila kufr a mizela bez rozloučení. Dodnes jsem to nepochopila. Co ti chybělo? To mi řekni.

Andrea Udělám večeři, ano? Co by sis dala? Udělám--

Klára Nic tu nemám.

Andrea Mami... Musíš jíst.

Klára Myslela jsem, že budu večeřet kachnu.

Andrea A to je vono! Tahle kousavost!

Klára Proboha, jaká zas kousavost?!

Andrea /pitvoří se/ Myslela jsem, že budu večeřet kachnu! Kousavost a výčitky!

Klára Jsem upřímná, to je všechno. Co na srdci, to na jazyku. Nemůžu za to, že ti to kroutí v břiše střeva.

Andrea Jo, přesně z toho! Taková ta hraná upřímnost. To je přesný! /zamyslí se/ Mami? Víš, že jsi mě dneska doma po dlouhý době objala? Kdy jsi mě pohladila?

Klára Kecy...

Andrea Já to myslím vážně, mami... Tys mě fakt nekojila?

Klára Panebože, na tohle nemám! Andrejko, já nastupuju do špitálu, chápeš? A odtamtud už vylezu jen nohama napřed. To vím určitě, tak tě moc prosím... nezačínej. Moc tě prosím! Trochu měj ohledy.

Andrea /zamyšleně/ To je divný...

Klára Tak jo. Nekočila. A co ještě? Teď začneš o brejlích, co? Holka, už ty křivdy pusť z hlavy. Vajíčka by stačily.

Andrea /nevnímá, do ticha/ Bil tě táta?

Klára Táta? Co je to za nesmysl! Ovšemže nebil. Takový kraviny! Udělej ty vajíčka, anebo—Pusť mně televizi a budeme se spolu koukat, ano?

Andrea /*snaží se*/ A mohu si k tobě vlézt do postele? Jako když jsem byla malá.

Klára Nejdřív se najez.

Andrea Můžu? Mami?

Klára Sem se obě nevejdeme. Vedle máš tátovu postel.

Andrea Odkdy jste spali odděleně?

Klára Já ti ani nevím...

Andrea Od kdy?

Klára Od svatby.

Andrea Fakt? Proč? Proč mami?

Klára Tak jo: Tvůj tatínek byl hroznej králík—

Andrea /*se rozesměje*/ Cože byl?

Klára No, a já jsem mu jako pořádná ramlice nepřipadala...

Andrea Fuj...!

Klára Každý den ráno. A to si tak u toho akorát myslíš, co nakoupíš a uvaříš k večeři.

Andrea Tos mně nikdy neřekla.

Klára No ne, budu ti to vykládat v devatenácti letech. Ztratilas bys iluze hned. Byl kanec, a hrozně při tom funěl! /*rozesmějí se*/

Andrea Můj táta?

Klára Kromě toho, na nějaký ty jeho fantazie jsem nechtěla přistoupit. Takový intimnosti na sebe prozrazuju! Nevím jak ty... Je k tobě... jak to říct... slušný?

Andrea Je ohleduplný, to zas ano.

Klára /*ironicky*/ Zírám.

Andrea /*po chvíli*/ Nemilujeme se vůbec.

Klára A co to dítě?

Andrea Mami, jsi jako dítě naivní. To byla komedie.

Klára Jsem já to husa! Ale—

Zazvoní zvonek.

Klára Klid. Přinesli mně jídlo na zítřek.

Andrea jde otevřít.

Vchází Tom

Tom --Teď hned!

Andrea Zůstanu tady!

Tom Zabalíš si věci a půjdeš domů! Jasný? Bez debaty!

Klára Jsi v mém bytě, uvědomuješ si to? Vypadni!

Tom Tohle je moje žena!

Klára Tohle je moje dcera!

Tom Tak já vám něco řeknu. Holka je z vás na nervy.

Klára Spíš z tebe!

Andrea Nechte toho! Já... já radši půjdu.

Tom Z vás!

Andrea Neříkej to! Prosím...

Klára Ze mě? Andreo, co to má znamenat?

Tom Z vás.

Andrea Neříkej nic. Půjdu s tebou!

Tom Mě nezajímá, že jdete do špitálu. Už s vámi nebudu hrát tu šaškárnu.

Andrea u vás nechtěla dál být, proto hned v osmnácti, jak jen to bylo možný utekla.

Klára To je absurdní!

Andrea Nechte toho!

Tom Utekla! Z toho dusna a toho vašeho věčného patetického běhání na hřbitov a věčných výčitek.

Klára Jsi blázen! Neměla sis ho brát! Vidíš? Říkali jsme ti to.

Tom Ty vaše hysterie! Věčný věčný vydírání—

Klára --vydírání?

Tom Citový vydírání!

Klára Ty jsi nějaká citlivka! Pár pohlavků je lepší, co?

Tom Andrejko, prosím, pojď domů.

Klára A co ta tvoje milenka?

Tom Andrea se vám začíná až moc podobat.

Klára V čem podobat? To je důvod být nevěrný, co?

Tom Tak. I ty vlasy si češe jako vy.

Andrea */přičísne si ofinu/* To ani nevím...

Tom Pojď domů...

Andrea mlčí

Prosí. Pojď...

Tom chvíli čeká, potom se otočí a odchází

Klára poodhrne peřinu

Klára Pojď ke mně. Jsi moje malá holčička.

Andrea Nejdřív léky, maminko...

Klára Nechci.

Andrea Vezmeš si je, anebo půjdu domů!

Klára */mlčí/*

Andrea Mami!

Klára Vidiš, jak tě poslouchám? */spolkne prášky a za pije vodou/*

Andrea se k mámě přitulí

Moje malá holčička... Moje malá holčička... moje malá holčička...

Andrea Radši ne, mami...

Klára */Přikryje Andreu peřinou, a stále opakuje/*

Moje malá... moje malá...

Andrea */vykřikne/* To se nedá vydržet!

Vyskočí z postele a horečnatě se obléká. Pohlédne na Kláru, vykřikne:

Mami!

tma

Obývací pokoj, stůl, židle, skříň, kytky, obrazy... Dveře do předsíně, kuchyně a ložnice. U stolu Andrea, Tom přichází se sklenicí vody z kuchyně. Mlčky Andreu pohládí, Andrea se napije

Tom Proto jsem nechtěl, aby přišla na ty tvý narozeniny.

Andrea */se k němu přitulí, obejmě ho/* Bojím se. Bojím bojím...

Tom */políbí ji do vlasů/* Omlouvám se—

Andrea */mlčí/*

Tom Byl jsem v tu chvíli bezmocný. Nechtěl jsem ti--

Andrea To je divný, přestává mě zajímat.

Tom Ona? Tak to jseš na omylu.

Andrea Je mi to už jedno, jestli ji odvezli jen do špitálu, anebo rovnou do blázince, a jestli tam bude napořád, a jestli se někdy zlepší... Je mi to jedno.

Tom Kecáš, miláčku.

Andrea Ba ne. Musím jí pustit z hlavy, sežrat ji i s vnitřnostma. Jen tak budu konečně volná. Doktor mně řekl, že když svoji matku nesním, tak nebudu nikdy dospělá.

Tom Tak ji pošli do prdele. Jenže ty se s ní bavíš každou chvíli.

Andrea Nene, volám jí jednou za týden.

Tom Houby! Voláš jí čtyřikrát. Minulý týden osmnáctkrát.

Andrea Je sama, víš, jaký to je? Nemá kamarádky. A Lidka ji zemřela.

Tom Ta světice! To ji matinka utrápila. K smrti.

Andrea */se chce ohradit/*

Tom Nechci abys skončila jako teta Lidka. Ona tě tou nemocí k sobě strhne. A bude konec. */po chvíli/* Andrejko? Já bych to podruhý nezvládl.

Andrea Ty bys ode mě odešel?

Tom Už jsem to jednou zkusil. Ale teď bych se znovu už nevrátil.

Andrea Ty s ní zase chodíš?

Tom */mlčí/*

Andrea Scházíte se?

Tom */mlčí/*

Andrea Takže se scházíte? Ano? Přísahal jsi, že jsi to s ní skončil.

Tom */zakrouťí hlavou/*

Andrea Ne? Neskončil?

Tom Žádnou ženskou nemám. Vymyslel jsem si to.

Andrea Proboha proč?

Tom Bylo toho na mě moc. Chtěl jsem odtud vypadnout. Žijeme tady už pěkně dlouho, jako dva magoři! Od rána

do večera jen tvoje matka— */šaškuje, kouká pod postel, zvedne
přikrývku, nahlíží do skříně/* Maminko, kde jste? Halo,
máti naše zlatá, jste tu? Co jste říkala, maminko? Maminka říkala, že—

Andrea Nešaškuj! Nech toho, prosím tě!

Tom Chci žít se svojí ženou. Na který mně záleží... Jen my dva... My tři...

Andrea */ho vděčně pohladí/* Na co bys měl chuť?

Tom */sedí v křesle a hledí před sebe, pochvílí se k ní přívíně/* Na co asi...?

/Andrea nereaguje, Tom řekne otráveně/ Co bude s bytem?

Andrea No dovol! Že je těžce nemocná, neznamená, že jí budem likvidovat
kvartýr.

Tom Celej problém je v tom, že já—

Andrea zírá

Andrea Tak to řekni.

Tom Že jsem já zdravěj!

Andrea Zdravej sobec.

Tom Říkej si tomu, jak chceš. Jsem zdravěj. Vypadá to, že jsem jedinej
zdravej v celým tomhle kvartýru.

Andrea Takže jsme u toho! Tak to jsi přehnal. Tak to je konec. Tak to
je—*/zarazí se/* Lžeš! Kde jsi teda byl celou tu dobu, když jsi
za ní odešel?

Tom Celou dobu? Hódně daleko. O patro výš. U Standy.

Andrea U Standy?

Tom Abych byl co nejbliž, kdyby se ti něco stalo.

Andrea */obejme Toma/* Už se o ní nikdy bavit nebudeme, ano? Ani k doktorovi
nebudu chodit, žádný léky, už to není třeba. Dáš si víno? Udělám

večeři...

Tom /sedí se svěšenou hlavou v křesle/

Andrea /z kuchyně/ Miláčku, jsem zase šťastná! /vejde/ To, cos mi řekl, tam o tom... /ukáže na strop/ Jsem šťastná! /odchází/ Šťastná!
/zazvoní mobil/

Tom /zvedne mobil/ Jo... Dostala záchvat. Přišli jsme domů, tedy Andrea přišla. Zavolala si sanitku. Sama. /poslouchá/ Mami, fakt nic nevíme. Sedíme u mobilu. Jasně, jen něco budeme--
Mami! Mám tady druhý telefon. Ano, hned jo zavolám!
/cvakne mobilem/

U telefonu. Ano, to je moje tchýně. Dám vám manželku.

Andrea /přibíhá Andrea, bere si mobil, chvíli poslouchá/ A kde je teď?... Proč ji nesmím vidět?... Jaké léky? ... Cože? /zakryje sluchátko, k Tomovi šeptá/ Je na psychiatrii. /poslouchá/ A kdy můžeme zavolat? Kód? Jaký kód? Jistě, rozumím... Přece „Maminka“...
/položí mobil/

Bude dostávat léky. Říkal, že ještě nic určitého nevědí.

/rozpláče se/ Bránila se a se. Odmítla odejít z bytu a museli jí odvézt násilím... Měla jsem tam zůstat.

Tom Nebyla bys tam nic platná.

Andrea Je to moje vina.

Tom Slyším o vině a dělá se mi šoufl. V čem vina!

Andrea Je to moje máma.

Tom Bleble. Ani brejle ti nekoupila. Myslela jen na sebe. A na tebe kašlala
Tak je to.

Andrea Nemohla vědět, že mám něco s očima.

Tom To je dobrý! Tak ty jseš slepejš a ona to nevěděla! Lžeš si do kapsy.
Kašlala na tebe.

Andrea Má jenom mě.

Tom Sobec. Ale jo, sobec, který tě miluje, protože tě může ovládat. Bez tebe by už nic neznamenal. Pro nikoho by nic neznamenal.

Andrea Víš, proč ji mám ráda? Když jednou táta na nás řval, tak mě vzala k sobě do postele a objala mě. Měli jsme po babičce takovou malou plechovou krabičku a v tý máma schovávala pro nás dvě bonbóny. Zbyl tam poslední bonbón a ona mi ho dala.

Tom To nemyslíš vážně!

Andrea Je to blbost, vid'?' Jenže ve mně to zůstalo, ta chvilka, kdy jsme se bály, co bude.

Tom Jeden blbej bonbón z tebe udělal slepýho otroka.

Andrea Chtěla jsem někoho hodně moc někoho milovat.

Tom Pojď sem... Husičko moje...

Andrea Pojedeme tam? Chci ji vidět.

Tom Kdy?

Andrea Teď hned. */vstává/* Chci ji vidět. Aspoň na chvilku.

Tom Neblázni!

Andrea Je to moje máma, chápeš! Má jenom mě.

Tom A já mám tebe! Zůstaň tady. A zítra tam zavoláme a pojedeme tam spolu.

Andrea */obléká se, bere si kabát/*

Tom Miláčku, jsi jako ušknutá... Prosím tě!

Andrea Pust!

Tom Andreo! Miláčku!

/klapnou dveře/

zatmít

Obývací pokoj, stůl, židle, skříň, kytky, obrazy... Dveře do předsíně, kuchyně a ložnice.

Andrea */v noční košili, šeptá/* Ano, „Maminka“. ...Ale já s ní potřebuju mluvit!

Aspoň na chvíli, sestřičko! Já vím, že je noc—

Snad jí můžete dát na chvíli mobil. Nemůžete...

/zarazí se/ Proč jí berete mobil? Na to nemáte právo! ...

A jak jí je, to mi můžete říct? ...A kdy můžu zavolat? To byste byla moc hodná, sestři! Moc vám děkuju! Moc děkuju!

/chvíli čeká, netrpělivě hledí na dveře ložnice/

Maminko? To jsi ty? To jsi ty? Konečně tě slyším... ano, zakázali

návštěvy... Musíš to vydržet, maminko... */poslouchá/* Ano, byla jsem

v bytě. Zalila... */poslouchá/* Prý tě brzo pustí— ...Ale mami— ...Já

vím... Domů? Sem? ... Jistě, že bych mohla být s tebou. To se všecko

uvidí... Rádio? Ano, koupím rádio a nechám ho na vrátnici. Ne, k tobě

prý nesmím. To já nevím... */šeptá/* Maminko, budu muset končit. ...půl

druhé...

/vchází Tom/

Tom Ty jsi blázen! */bere jí mobil/* Co to tu vyvádíš! Jsou dvě hodiny!

Andrea Měla jsem divný pocit, že se jí něco stalo.

Tom To určitě. Ve špitálu!

Andrea Ráno tam pojedou. Nemůžou mi zakázat s ní mluvit. Je to moje máma!

Nemá nikoho kromě mě!

Tom Miláčku, pojd' si lehnout. Pojd'. Vyspíme se na to a ráno něco vymyslíme.

Andrea Pojedeš tam se mnou?

Tom Doprovodím tě a počkám na chodbě.

Andrea Jsi hodný... Myslíš, že jí dávají správné léky? Měla hrozně slabý hlas...

Tom Pojd'...

Andrea Nechce se mi spát.

Tom Ale už nikam volat nebudeš, slib mi to.

Andrea Jdi si lehnout...

Tom odchází, Andrea se schoulí do křesla a zakryje se dekou.

Pomalou zatmít

U Kláry. Obytný pokoj, starožitný nábytek, staré obrazy, stolek a postel. Andrea přiváží Kláru.

Andrea A jsme doma! To bylo strachu. A vidíš, zvládli jsme to!

/odchází do kuchyně/

Klára se těžce zvedá z vozíku a ujde pár kroků ke stolu, sedne si.

/Andrea/ */vejde, překvapeně/* Mami!

Klára Ujel mně, potvora. Dojela jsem ke stolu a jak jsem si přesedla, kopla jsem do něho. Jsem nešikovná... Tam mně podali vodu, jídlo, umyli mě--

Andrea Ty chceš, abych tady s tebou zůstala, vid'?' Aspoň pár dní...

Klára Ani zanic! Jen si jdi k tomu svýmu--

Andrea Je to můj manžel, mami.

Klára Ale jistě. Říkám něco? Neříkám. Podej mi ten krám */ukazuje na vozík/*
ať si můžu umejt uce. Smrdím tou hnusnou nemocenskou—

Andrea --já tady zůstanu.

Klára Ani zanic! Co by si chudinka počal, ještě by toho rozbil
mnohem víc. O mě nejde... Ten krám!

Andrea Mami, jak jsme se myli v Sázavě, vzpomínáš? A tatínkovy plavky—

Klára No co, uplavaly. Vidíš, to jsem už úplně zapomněla.

Andrea Plavaly jsme celý kilometr, jestli je chytíme. Pamatuješ?

Klára mlčí

A nahatej tatínek chudinka stál na břehu schovanej za tvou plovací
čepicí...

Klára Ten krám!

Andrea */přistaví vozík/*

Klára Jsi stejně sobec.

Andrea Já?

Klára Kdo jinej. Je tu ještě někdo jinej?

Andrea Jak jsi na o přišla, mami? Snažím se.

Klára Mluvíš tady blbosti. Co kdy komu uplavalo...! Nezlob se, že ti to
říkám, ale nepřijde ti trochu, promiň mi, trochu nemístné, že mámu
přivezli z nemocnice? A ty tady probíráš starý plavky? A co teď se
mnou bude, je ti jedno. Rychle za Tomem aby na tobě rajtoval, abyste
si to dítě konečně udělali. A pak trochu tý výchovy, a v sedmnácti uteče
k drogistům.

Andrea O co ti jde? Mami?

Klára O co mi jde? Tak to je s tebou špatný. Máš v sobě málo citu, takhle

jsme Tě s tatínkem nevychovali. To ti nedošlo? Jak asi se budu mejt, Jak koupat? A nákupy, pošta... A taky procházky... Zůstanu tady sama zavřená mezi tím starým nábytkem.

Andrea Co mám dělat mami?

Klára Nic. Jít domů a na mě zapomenout.

Andrea se obléká

Podej mi prosím tě, z toho kufru, mám tam léky. Musím si vzít léky. Už si zase zapomínám brát léky. To víš, ve špitálu mě je nosily až pod nos. Ale byly hodný, to musím přiznat, jedna sestřička dokonce za mnou Chodila i po službě a povídala si se mnou...

Andrea Budu ti telefonovat. V poledne a večer...

Klára Sedla si na postel, a chytila mě za ruku a povídali jsme si. Říkala jsem jí, jakou mám zlatou dceru, že také nemůžeš mít dítě—

Andrea --Já můžu mít dítě, mami! Proč povídáš takový věci!

Klára Tak třeba Tom... byl se nechat vyšetřit? Vždyť Andrejko, tohle není normální! Kolik ti je? Pětatřicet!

Andrea Jedna třicet!

Klára Bude dvaatřicet! Nelži si do kapsy! Lžeš si holka do kapsy. Stárneš, dítě, jestli se ten tvůj, nezlob se teď na mě, vůbec zmůže na jedno číslo, tak nejdřív, promiň, že zase jen počítám...

Andrea /zařve/ Tak nepočítej! Proboha zase a tvoje rozumná debata!

Klára Tak ten řev jsem teď neslyšela, souhlasíš?

ticho

Andreo?!

Andrea Omlouvám se.

Klára Pro pravdu se lidi nejvíc zlobí, vid'/? */ticho/* Že mám pravdu?
Bude ti pětatřicet-- */Andrea chce skočit do řeči/* Bude ti pětatřicet, malé dítě, v jednačtyřiceti první třída... Kolik ti bude až bude mít maturitu?
Bude ti šedesát! Holka! Přemýšlej! Vdá se, bude mít rodinu, kdo se o tebe postará?

Andrea Jako já o tebe.

Klára Tak to je dobrý! Víš, co jsi teď řekla? Podepsala sis nad sebou ortel.
Nechá tě mezi čtyřma stěnami, mezi pár fotkami se Sázavy, a fotkou starý rozbitý sajdkáry.
Andrea podává láhev s vodou a léky. Klára zapije léky
Fuj! Je teplá! Skočíš mně pro dvě Mattonky a Magnezii, budeš tak hodná.
Andrea se chystá k odchodu
Teď ne, teď je tam moc lidí. Dej na mě, lepší ještě počkat. Pojd', prohlídneme si nějaký fotky, co říkáš?

Andrea Nechci vidět žádný fotky! Pořád dokola ty stejný fotografie. Jarda na sajdkáře, Jarda pod sajdkárou--

Klára Zase ta tvoje nálada! Andrejko, pořád jsi stejně zpupná, jako malá holčička! Řeklas mu někdy táto, tatínku? Jako maličká jsi mu říkala ťuťa, pamatuješ? Chtěli jsme, abys mu tak říkala, Ťuťa, takový jemný... ale ty ne Jarda. Jarda!

Andrea Jak jsi mu říkala ty, když jste byli sami?

Klára Jak? Přece králíčku!

Andrea A on tobě? Jak ti říkal?

Klára Mám hlad. V kufru mám sušenky.

Andrea Jak ti říkal, když jste byli sami?

Klára Ramličko moje. Nesnášela jsem to.

Andrea To je dost hustý. Dost nechutný.

Klára On to tak nemyslel.

Andrea Nechutný. Dost pochybuju, že to tak nemyslel.

Klára Byl to můj manžel, náš tatínek. Měl tě moc rád. Chtěli jsme, abys byla dobře vychovaná a studovala. A ne že odejdeš těsně před maturitou z bytu.

Andrea Když jsem poslouchala na slovo, dostala jsem bonbón, pamatuješ? Zabalenej v celofánu. Ty obaly pečlivě narovnal a schovával si je támhle na skříň do krabičky od-- */sáhne na skříň, chvíli šmátrá/* Je tady! */loktem utře prach, zvědavě pomalu otevře/*
Páni! /krabička je prázdná/
Já jsem, koukám, ale ani trochu nebyla hodná!

Klára Vyhodil je, když ses od nás odstěhovala.

Andrea Vydíráš mě.

Klára A teď už toho mám dost! Čím tě zas proboha vydírám? Co to je vůbec za slovo! Chtěla jsi vidět obaly od bonbónů? Chtěla? Je krabička prázdná? Je. A já Tě vydírám? No promiň... Někdy, Andrejko, si říkám, žes tam měla ještě chvíli zůstat. Oni by ti tam pomohli. Jenže naše Andrejka má svoji hlavu, všechno ví nejlíp.

Andrea Bylo mi osmnáct a podepsala jsem revers.

Klára Když si vzpomenu, jak se k nám choval s Jarkou choval ten tvůj Tom!
Jak na nás řval—

Andrea Neřval! Bránil mě před vámi!

Klára Lžeš! Vidíš, zase lžeš! Řval a kopal do dveří, aby se za námi do ordinace dostal.

Andrea Proboha, byl to můj manžel!

Klára A lžeš! Nevidíš si do pusy! Brali jste se, až když tě propustili. Dva měsíce nato. Pořád jsi byla naše. Jen my měli právo rozhodnout.

Andrea */zvedá mobil/* Ne, nic... Mohl by ses tady stavit, ne, jsme už doma. Nejsem—jo, jsem smutná. To bys byl hodný... Dvě Mattonky a--
/ke Kláře/ a cos to chtěla, mami?
/Klára zarputile mlčí/
Párky? Dáš si mami k večeři párek?

Klára To jsem jedla každéj druhý den.

Andrea */do mobilu/* A-- */ke Kláře/* cos chtěla za pití?

Klára Magnezii. Ale on ať sem nic nenosí.

Andrea */do mobilu/* Tak nic nemáš nosit. */ke Kláře/* Proč?

Klára Nic od něho nechci, od hulváta! Co to tehdy řek? Máte hlas jako jedna mrtvá herečka...

Andrea Tak to jistě neřekl, mami. */do mobilu/* Ano, přijed' tak za hodinu. Dobře, tak mi prosím zavolej, až budeš dole.

Klára Pomoz mně do postele, buď tý lásky.

Andrea Dám ti čistou košili, mami. Prádlo z kufru vyperu. Je cítit nemocnicí.

Klára */stěží ulehá do postele/* Tak oni mě pustili domů...

Andrea */usedá na kraj postele/* Tak vidíš...

Klára Abych doma sama zdechla.

Andrea Mami...

Klára Kdy přijede?

Andrea Jen skončí v práci. Zavolá mi.

Klára Klíče od bytu máš?

Andrea Samozřejmě. Mám je připevněné u svých. Už dost dlouho.

Klára Kastlík vyber. Prosím...

Andrea Koukala jsem se. Nic tam nemáš.

Klára */mlčí, hledí do stropu, tiše/* Bojím se. Hrozně se bojím... Kdybych usnula...

Andrea Usneš. Dáš si něco k večeři a usneš.

Klára Napořád. Aby to tolik nebolelo.

Andrea Dojdu vyzvednout recept a koupím ty vody.

Klára Chyt' mě za ruku. Buď moje sestřička...

/Andrea chytne Kláru za ruku, ticho. Klára zavře oči.

Po chvíli Andrea ruku uvolní a tiše vstane.

Andrea si potichu obléká kabát, podívá se na zamyšleně matku a zaklapne za sebou dveře/

zatmít

Obývací pokoj, stůl, židle, skříň, kytky, reprodukce obrazů... Dveře do předsíně, kuchyně a ložnice.

Nely Ona ti nebrala mobil?

/Andrea neodpovídá/

Tom Volali jsme každý den, Alice k ní šla, zkontrolovala jí léky, džusy a nějaké časopisy.

Nely A ten večer?

Tom Chceš kafe?

Nely A ten večer—

Tom Andrea si přála jít... do kina.

Andrea Ty sis to přál. Já bych radši seděla doma u mobilu.

Nely Panebože!

Tom Já jsem si to přál. Chtěl jsem, aby šla ven a chvíli na všechno zapomněla.

Standa A když jste přišli z kina, tak jste jí volali?
/Andrea se rozpláče/

Tom Když jsme přišli domů, tak... jsme se milovali.
/Andrea pláče/

Standa Milovali? Tak to bych plakal taky!

Andrea Přece jsem na to měla právo. Aspoň chvíli se přestat modlit a pustit svoji mámu z hlavy. Ani ten film jsem neviděla. Jen jsem koukala na jedno světlý místo v kině a modlila se, ať ten večer dobře dopadne.

Tom Bylo to krásný, miláčku... Ten večer byl krásný. Jeden z nejkrásnějších našich večerů.

Andrea Připadala jsem si srašně sobecká.

Nely To bude krása! Bude maličké a přijdete na jiné myšlenky. Uvidíš!

Standa Pohřeb byl dojemný. Ten pán, co mluvil o tom přístavu, kam se paní Klára vrací... ke svému muži a ke svým blízkým—Chtělo se mně samotnému brečet. Jak něco odejde, aby přišlo něco nového. Život je vlastně velká záhada...

Nely Jak říkala moje bábi: život za život. Tak to bohužel funguje.

Standa No vono to zas tak úplně neplatí. Bráchovi umřel--

Tom --Myslel jsem, že by bylo dobré přestěhovat sem nějaký Klářin nábytek.
Jako vzpomínku.

Andrea Já žádný nábytek po mámě nechci.

Nely Blázínku! Za pár týdnů všechno přebolí, a ještě budeš ráda, že máš
na mámu hezkou památku. Anebo—Přestěhujte se tam! Budu k vám
mít blíž, a tenhle byt hravě prodáte.

Standa To je dobrý! A kdo mně pomůže s tou příčkou?

Tom Stando!

Standa --Myslel jsem, že mně pomůžeš. Chci udělat doma malou dílničku.

Tom Ty jsi přece takovej vůl! Tokevej vůl!

Standa Noc o, ale bez tý příčky--

Andrea Jenže já žádný vzpomínky nechci. Nic si nechci připomínat. Nic
z dětství... na mámu, na tátu...

Nely Jo, a přitom brečíš jak želva!

Andrea Na tolik věcí jsem se jí nezeptala! Proč se táta choval tak divně, proč
mámu opustil...

Tom Zeptala ses jí na ty brejle?

/Andrea zakrouťí hlavou/

Nely Co máš s brejlema?

Tom --Knihy do antikvariátu, a nábytek na inzerát. Obrazy prodáme jako nic.
Byt prodáme a bude konec jednou provždy. Odpočineš si a pojedeme
na dovolenou--

/zvonek/

Nely Já jsem ho poprosila, aby se pro mě stavil.

/Tom jde otevřít/

Jindra Přišel jsem včas?

Nely */ho obejmě/* Na minutu miláčku.

Tom Aleale! Vy si tykáte! Dáte si kafe?

Nely Snad ani ne, vid'?

Jindra Vzal jsem hole a půjdeme si zahrát.

Nely Jak přikážeš miláčku, tak to bude. */políbí ho na tvář/*

Andrea Ještě neodcházejte. Buďte tady. */dodá/* Prosím... aspoň na chvíli...

Jindra Heleďte, mně do toho nic není..., ale co to mlel ten dědek o tom přístavu?

/Nely do něho dloubne/

No né, že se vaše paní matka vrací ke svým blízkým— Chtělo se mně smát. Taková blbost! Teda pardón...

Standa Proč blbost. Hezky to řekl. Teda mně aspoň--

Nely --Ten pán chtěl říct... naznačit... že se po tom všem lopotění na tomhle světě setkáme se zemřelými—

Andrea V tom případě já nechci umřít! Nikdy!

Tom Miláčku, to přejde...

Andrea Nechci se setkat se svojí mámou, ani tátou. S nikým. Konečně chci mít svůj život, bez toho, co mám a nemám, co je dobrý, a co ne. Hnusná hnusná výchova!

Jindra Radši půjdeme.

Nely */k Tomovi/* Budeš mě ještě potřebovat?

Tom Jasně, že jo, mami. To víš, že jo. Jako babička budeš potřeba.

/Nely políbí Andreu, pohladí Toma po tváři/

Miláčkové moji...

/Tom je doprovází do předsíně, Andrea se za nimi dívá.

Klapnou dveře. Tom vchází, políbí Andreu do vlasů, Andrea se ho chytí za ruku a pevně Tomovu ruku sevře/

Andrea Tolik se bojím...

/zatmít/

/Andrea zděšeně vykřikne do tmy/

/Andrea se vyřítí z koupelny, zděšeně lítá po slabě osvětleném pokoji.

Z ložnice vyběhne rozespálý Tom, rozsvítí lustr. Noční košile

Andrey je zakrvácená/

Tom Pane Bože!

/Uchopí Andreu a snaží se ji posadit na židli. Andrea vstane a běží znovu do koupelny/

/Tom popadne mobil a snaží se volat na pohotovost. Konečně se mu podaří vyťukat správné číslo/

/Tom/ Moje žena! Krvácí! Asi potratila!

/ohlédne se ke koupelně, šeptá do mobilu jméno a adresu/

To nevím... asi před deseti minutami... V koupelně... Ano... /poslušně běží do koupelny/

Přijďte prosím vás! Omdlela!

/přítmí/

/Andrea si těžce lehá na postel. Shrbená, bez brýlí, ovázané zápěstí/

/slabý šramot, do pokoje potichu vjíždí na vozíku Klára/

Klára Nespíš, vid'...?

/Andrea se pootočí na posteli/

Proč jsi to udělala?

Andrea Jdi pryč mami. Prosím tě, jdi pryč... */schoulí se na posteli/*

Klára Proč? Řekni mně proč? Jeden jediný důvod.

Andrea Nechci si s tebou povídat. Nechci... nechci...

Klára Jsi neposlušná. Děláš si, co chceš. Vždycky jsi dělala, co chceš ty. A teď vidíš, výsledky. Copak, tohle je život? Řekni mi, tohle je život?

Andrea Proboha mami!

Klára Proč jsi to udělala?

Andrea Maminko...!

Klára Takhle si ublížit! */ukáže na ložnici/* On spí?

Andrea Proč jsme si tolik věcí neřekli... */sahá po brýlích/* Chtěla jsem se zeptat—

Klára Na co?

Andrea Proč jste mi nekoupili brýle, mami? Musela jsi přece vidět—

Klára Jak jsem to asi mohla poznat? To mi vysvětli. To jsou ale pitomý otázky, nezdá se ti? Nezlob se, že ti to říkám, ale ptáš se jako malá holka. S tatínkem jsme pro tebe udělali první poslední. No prosím, a teď děláš, že spíš... To jsi dělala už jako malá. Pamatuješ? Najednou sis sedla, z ničeho nic, a jako bys byla něčím ušknutá, ani ses nehnula, celá jsi tak komicky-- */Klára pozoruje spící Andreu/*

Jako ušknutá... Jako bys byla v nějakém zimním království... A čekala na prince... A vidíš, měla jsem pravdu, nikdo nepřišel.

A nepřijde. Má zlatá, spi... Nemáš horečku?

/starostlivě/ Nemáš horečku, děvenko moje...?

/Klára vstane a jde k posteli/ To jsou jen nervy. Chvála bohu, bude líp...

/Andrea ve spánku uvolní místo na posteli. Klára se k ní lehne a Andrea

se k ní přitulí/

/Klára/

Tak dobře. Ale jenom na chvíli. Jenom na chvíli...

/stmívá se/

KONEC